

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, o žalobě proti nečinnosti žalovaného, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 189/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 11. 10. 2013 se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích) ve věci výše označené. Navrhovatel konstatuje, že dané řízení probíhá již více než 1 rok a 2 měsíce; přestože se jedná o řízení s přednostním projednáváním, nebylo správním soudem po zrušení předcházejícího chybného rozhodnutí ze strany Nejvyššího správního soudu (ze dne 11. 7. 2013) znovu rozhodnuto. Vzhledem ke znalosti spisu i všech podkladů by mělo být nové rozhodnutí již vydáno bezodkladně. Navrhovatel se domnívá, že celková délka řízení je vzhledem k předmětu řízení (právo na informace) již nepřiměřeně dlouhá, navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud stanovil městskému soudu lhůtu k vydání rozhodnutí.

K návrhu se vyjádřila předsedkyně senátu, který věc projednává s tím, že předmětná věc byla po nápadu dne 21. 8. 2012 přidělena příslušnému soudci, kterým byly vydány pokyny k procesním úkonům. Dne 30. 8. 2012 byla navrhovateli doručena výzva k vyjádření k žalobě a k předložení správního spisu, po urgenci bylo doručeno dne 1. 11. 2012.

Soud žalobu na ochranu proti nečinnosti ve věci tří žádostí navrhovatele ze dne 3. 5. 2012 usnesením ze dne 31. 1. 2013, č. j. 10 A 189/2012 - 22 odmítl.

Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, č. j. 1 Ans 4/2003 - 27 bylo usnesení městského soudu zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Soudní spis byl doručen zpět městskému soudu dne 11. 9. 2013. Na základě pokynu soudce ze dne 11. 10. 2013 byl žalovaný dne 16. 10. 2013 vyzván k vyjádření, zda ve věci již vydal rozhodnutí.

Dne 11. 10. 2013 byl soudu doručen návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

Předsedkyně senátu uvedla, že po doručení spisu z Nejvyššího správního soudu bylo nutno před vydáním rozhodnutí o žalobě nejdříve vyzvat žalovaného k vyjádření, zda od data jeho vyjádření k žalobě nebylo ve věci již rozhodnutí ve věci žádostí ze dne 3. 5. 2012 vydáno.

Současně uvedla, že k datu podání návrhu na určení lhůty u referujícího soudce předcházelo 15 věcí (žalob na ochranu proti nečinnosti), které je nutno rovněž projednat v přednostním režimu dle § 56 odst. 3 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud ověřil výše uvedené skutečnosti z předloženého spisu městského soudu.

Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné především uvést, že v daném případě se může zabývat pouze otázkou nečinnosti městského soudu od 11. 9. 2013, kdy mu byl vrácen soudní spis; okolnosti předcházející tomuto datu, jsou z hlediska učinění závěru o tom, zda městský soud je či není nečinný, irelevantní; ostatně nečinnost městského soudu navrhovatel po podání žaloby do rozhodnutí o ní ani netvrdil (žaloba byla podána dne 21. 8. 2012, rozhodnuto o ní bylo dne 31. 1. 2013, tedy v přiměřené lhůtě).

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věcí se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Městský soud dle § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), je povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. Rovněž věci podléhající tomuto režimu je však zásadně soud povinen projednávat v pořadí, v němž mu napadly.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci poté, kdy mu byl poskytnut spisový materiál, bez něhož nemohl dále v řízení pokračovat, činil v přiměřené době nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání je ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to i s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla. Nelze tedy konstatovat, že městský soud byl ve shora uvedeném smyslu nečinný; na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že předmět sporu je jednoduchý a soudu jsou skutečnosti ze spisu již dostatečně známy.

Vyhovění tomuto návrhu by totiž ve svém důsledku znevýhodňovalo ty účastníky, jejichž žaloby, rovněž podléhající přednostnímu režimu vyřizování, napadly dříve než žaloba navrhovatele. Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh navrhovatele podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu